

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji išplėstinė kolegija)

NUTARTIS

2004 m. gegužės 27 d. *

Byloje T-358/02

Deutsche Post AG, įsteigta Bonoje (Vokietija),

DHL International Srl, įsteigta Rozzano (Italija),

atstovaujamos advokatų J. Sedemund ir T. Lübbig,

ieškovės,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą V. Di Bucci, J. Flett ir V. Kreuschitz,
nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: vokiečių.

palaiikomą

Italijos Respublikos, atstovaujamos iš pradžių U. Leanza, vėliau I. Braguglia, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ir

įmonės Poste Italiane SpA, įsteigtos Romoje (Italija), atstovaujamos *solicitor* B. O'Connor ir *avvocato* A. Fratini,

įstojusių į bylą šalių,

dėl 2002 m. kovo 12 d. Komisijos sprendimo 2002/782/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Italija suteikė įmonei *Poste Italiane SpA* (anksčiau – *Ente Poste Italiane*) (OL L 282, p. 29), panaikinimo,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji išplėstinė kolegija),

kuri sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai V. Tiili, A. W. H. Meij, M. Vilaras ir N. J. Forwood,

sekretorius H. Jung,

priima šią

Nutartį

Bylos aplinkybės, procedūra ir šalių reikalavimai

- ¹ Italijos akcinei bendrovei *Poste Italiane*, anksčiau – *Ente Poste Italiane* (Italijos paštas, toliau – PI), nuolatos deklaruojant nuostolius, nuo 1994 iki 1999 metų ji iš Italijos valdžios institucijų gavo 17 960 milijardų Italijos lirų (ITL) (9,28 milijardo eurų (EUR)), kaip valstybės pagalbą, šiems nuostoliams padengti.
- ² Atlikusi tyrimą pagal EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą, 2002 m. kovo 12 d. Komisija priėmė Sprendimą 2002/782/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Italija suteikė įmonei *Poste Italiane SpA* (anksčiau – *Ente Poste Italiane*) (OL L 282, p. 29, šioje vietoje ir toliau tekste pateikiamas neoficialus sprendimo vertimas). Šiame Italijos Respublikai skirtame sprendime Komisija, be kita ko, nustatė, kad minėtos sumos išmokėjimas negali būti laikomas valstybės pagalba EB 87 straipsnio 1 dalies prasme (toliau – ginčijamas sprendimas). Šiame sprendime ji PI vykdomą pašto paslaugų veiklą, nepatenkančią į bendriesiems ekonominiams interesams priklausančių paslaugų sritį, įvertino kaip nereikšmingą (128 konstatuojamoji dalis) ir nurodė, kad pajamos iš šios konkurencijai atviros veiklos sudarė apie 10 % bendros PI apyvartos (61 konstatuojamoji dalis). Be to, Komisija konstatavo, kad „Italijos pašto rinkoje vyko tam tikra konkurencija“ ir „ypač privačios bendrovės, iš kurių

kelios buvo įsteigtos kitose valstybėse narėse, Italijoje teikė greitųjų pasiuntinių, siuntų pristatymo verslo klientams ir logistikos paslaugas“ (115 konstatuojamoji dalis). Šiame kontekste 40 išnašoje yra nurodyta, kad „kontroliuojamomis užsienio įmonėmis gali būti įvardytos įmonės TNT ir DHL“.

- 3 Abi ieškinį pateikusios bendrovės – Vokietijos akcinė bendrovė *Deutsche Post* (Vokietijos paštas, toliau – DP) ir Italijos ribotos atsakomybės bendrovė *DHL International* (toliau – DHL), kurios dalyvė (akcininkė) nuo 1998 m. yra DP ir kuri 2003 m. savo akcijų dalį padidino iki kontrolinio paketo – veikia konkurencijai atvirų Italijos pašto paslaugų rinkoje. Apie DP grupei priklausančių bendrovių konkurencines pozicijas pasakytina, kad DHL Italijos rinkoje teikia skubaus dokumentų ir siuntų pervežimo paslaugas šalies viduje ir į užsienį, kad įmonė *Deutsche Post Srl* Italijoje siūlo siuntų šalies viduje ir į užsienį, logistikos ir prekių pristatymo (*warehousing*) paslaugas, kad įmonė *Deutsche Post Global Mail GmbH*, be kitų paslaugų, pagal licenciją turi teisę teikti ir paslaugas, susijusias su laiškų ir siuntų surinkimu, gabenimu, rūšiavimu bei pristatymu, ir kad įmonė *Danzas Italia SpA* Italijos rinkai siūlo integruotas gabenimo žeme, oru ir jūromis logistikos paslaugas.
- 4 2002 m. gruodžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sekretoriате gautu laišku ieškovės pateikė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.
- 5 Ieškovės iš esmės kaltina Komisiją pažeidus bendrąjį diskriminacijos draudimo principą, kadangi patvirtindama Italijos valdžios institucijų suteiktą valstybės pagalbą Komisija suteikė PI naudą; tuo tarpu panašią Vokietijos valdžios institucijų pagalbą DP 2002 m. birželio 19 d. Sprendimu 2002/753/EB dėl Vokietijos Federacinės Respublikos priemonių įmonės *Deutsche Post AG* atžvilgiu (OL L 247, p. 27, neoficialus vertimas, toliau – sprendimas dėl DP) pripažino nesuderinamą su bendrąja rinka.

- 6 2003 m. sausio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sekretariatui įteiktu laišku Komisija pateikė prieštaravimą dėl ieškinio priimtumo ir nurodė, kad tarp DP ir PI procesų yra esminis skirtumas.
- 7 2003 m. kovo 7 d. Pirmosios instancijos teismo sekretariatui įteiktame laiške ieškovės išdėstė savo pastabas dėl šio prieštaravimo.
- 8 2003 m. birželio 26 d. antrosios išplėstinės kolegijos pirmininko nutartimi Italijos Respublikai ir PI šiame teisiniame ginče buvo leista įstoti į bylą Komisijos reikalavimams palaikyti. Jos atitinkamai 2003 m. rugsėjo 8 ir 5 d. pateiktose pastabose išdėstė savo nuomonę apie prieštaravimą dėl ieškinio priimtumo. Ieškovės ir Komisija atitinkamai 2003 m. lapkričio 26 ir 27 d. pateikė savo pastabas dėl PI paaiškinimų.
- 9 Komisija, Italijos Respublika ir PI Pirmosios instancijos teismo prašo:
 - atmesti ieškinį kaip nepriimtina,
 - priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.
- 10 Ieškovės Pirmosios instancijos teismo prašo:
 - atmesti prieštaravimą dėl ieškinio priimtumo,

- arba išspręsti šį klausimą, pateikiant galutinį sprendimą,
- panaikinti ginčijamą sprendimą,
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

- 11 Pagrįsdama savo prieštaravimą, Komisija pateikia du ieškinio nepriimtino pagrindus. Pirma, ginčijamas sprendimas yra skirtas Italijos Respublikai ir EB 230 straipsnio ketvirtos pastraipos prasme ieškovių atžvilgiu individualiai netaikomas. Antra, jos neturi teisės saugomo intereso.
- 12 Remdamasis savo Darbo reglamento 114 straipsnio 1 dalimi, Pirmosios instancijos teismas gali priimti sprendimą dėl priimtino, nepradėdamas bylos nagrinėti iš esmės, jeigu šalis to prašė. Pagal to paties straipsnio 3 dalį likusi proceso dalis vyksta žodžiu, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas nusprendžia kitaip. Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo atveju bylos medžiagoje yra pakankamai informacijos sprendimui dėl šio reikalavimo priimti be žodinės proceso dalies.
- 13 Taigi pirmiausiai reikėtų patikrinti, ar ginčijamas sprendimas išvis yra konkrečiai su ieškovėmis susijęs.

Šalių argumentai

- 14 Komisija tvirtina, kad nei DP, nei DHL nedalyvavo administracinėje procedūroje, kurioje buvo priimtas ginčijamas sprendimas. Ji daro išvadą, kad šis sprendimas ieškovėms taikomas tiek pat, kiek ir visoms kitoms įmonėms, kurios, veikdamos vienoje ar kitoje nagrinėjamoje rinkoje, konkuruoja su PI. Komisija pažymi, kad šiuo atžvilgiu ginčijamas sprendimas ieškovėms taikomas kaip įmonėms, veikiančioms skubaus dokumentų ir siuntų pervežimo paslaugų srityje, taigi komercinės veiklos, kuria gali užsiimti bet kas ir bet kada, aspektu, ir todėl ši veikla negali būti individualizuota.
- 15 Šiame kontekste Komisija remiasi ginčijamo sprendimo 32 ir 39 konstatuojamosiomis dalimis, pagal kurias PI veikla, be pašto paslaugų, apėmė ir tokias paslaugas, kaip pašto taupomųjų indėlių priėmimas bei piniginės perlaidos; be to, PI turėjo galimybę laisvos konkurencijos sąlygomis teikti ir kitas pašto, mokėjimo pavedimų, telekomunikacijų, finansines, draudimo bei prekybos paslaugas. Remiantis pačių ieškovių paaiškinimais, keletas jų grupės įmonių Italijoje konkuravo su PI arba PI grupės įmonėmis įvairiose srityse, pavyzdžiui, greitųjų pasiuntinių paslaugos ir siuntų pristatymas verslo klientams.
- 16 Komisijos teigimu, PI šiose srityse turi nemažai ir kitų konkurentų. Pvz., pašto paslaugų rinkoje veikia tokios įmonės, kaip antai TNT (kontroliuojama Nyderlandų valstybinio pašto), *Consigna* (kontroliuojama britų valstybinio pašto), *United Parcel Service* (UPS), *Rinaldi*, *Swiss Post Italy* (SPI), IMX, *Mail Express* ir *Easy Mail*. Primindama, kad PI ir kitos jos grupei priklausančios įmonės siūlo banko, draudimo

bei telekomunikacijų paslaugas, Komisija pažymi, kad visose šiose rinkose stiprios konkurencijos sąlygomis aktyviai veikia daug kitų bendrovių. Todėl tikrai negalima teigti, kad visi šie PI konkurentai, nedalyvavę administracinėje procedūroje, turi teisę pateikti ieškinį dėl sprendimo suteikti pagalbą PI.

- 17 Komisija priduria, kad ji ginčijamą sprendimą yra priėmusi po atlikto formalaus tyrimo proceso, todėl tretieji asmenys galėjo pasinaudoti procesinėmis garantijomis, numatytomis EB 88 straipsnio 2 dalyje. Komisijos teigimu, ieškovės galėjo būti individualizuotos EB 230 straipsnio ketvirtos pastraipos prasme tik tuomet, jeigu ji būtų atsisakiusi pradėti nagrinėjamą procesą. Darytina išvada, kad ieškovės, būdamos vien tik trečiaisiais asmenimis, negali teigti, jog ginčijamas sprendimas yra konkrečiai su jomis susijęs. Jeigu ieškovės, nepaisant praleistos galimybės dalyvauti administracinėje procedūroje, turėtų teisę apskųsti sprendimą, joms reiktų Pirmosios instancijos teismui pateikti tas pastabas, kurios galėjo būti pateiktos Komisijoje per administracinę procedūrą.
- 18 PI savo prašyme įstoti į bylą nurodo, kad ieškovės savo poziciją išsako neatsižvelgdamos į ekonominį kontekstą, kuriuo grindžiamas ginčijamas sprendimas. Italijos greitųjų pasiuntinių paslaugų rinkos struktūra bei raida nagrinėjamu laikotarpiu parodė, kad ieškovių padėtis joje yra visiškai tokia pati, kaip ir daugelio kitų rinkos dalyvių. Todėl darytina išvada, kad Italijos valstybės priemonės PI atžvilgiu jokiais būdais nedarė įtakos ieškovių konkurencinėms pozicijoms.
- 19 PI pažymi, kad greitųjų pasiuntinių paslaugos sudaro rinką, kuri priklauso plačiam pašto paslaugų sektoriui. Jos apyvarta šioje rinkoje sudarė atitinkamai nuo 2 iki 3 % apyvartos, kurią įmonė pasiekė vykdydama konkurencijai atvirą komercinę veiklą. 1994–1999 metais bendroji PI apyvarta sudarė apie 5,5 milijardo EUR, tuo tarpu

1994–1998 metų PI apyvarta greitųjų pasiuntinių paslaugų rinkoje sudarė nuo 15 iki 36 milijonų EUR (1999 m. koncerno apyvarta, perėmus įmonę SDA, sudarė 125 milijonus EUR).

- 20 Todėl ieškovės negali tvirtinti, kad ginčijamas sprendimas yra konkrečiai su jomis susijęs, kadangi tarp esamų ir potencialių PI konkurentų kiekvienoje iš per trisdešimt atitinkamai susijusių rinkų, kuriose jos veikia, ieškovės nėra išskirtinės. Jeigu būtų pripažinti ieškovių argumentai, kiekvienas PI konkurentas, priklausantis bet kurios rinkos, kurioje ji veikia, „lyderių grupei“, galėtų tvirtinti, kad ginčijamas sprendimas yra konkrečiai su juo susijęs. Iš to išplaukia paradoksali išvada, kad tokiu atveju apie du šimtai įmonių turėtų teisę kreiptis į teismą, ir būtent remdamosi tuo, kad jas su PI sieja konkurenciniai ryšiai, kuriuos galima palyginti su pozicija, kurią *Deutsche Post* nurodė kaip ieškinio pagrindą.
- 21 Netgi apribojus tyrimą Italijos greitųjų pasiuntinių paslaugų rinkoje, ieškovių padėtis joje neleidžia daryti išvados, kad ginčijamas sprendimas yra konkrečiai su jomis susijęs, palyginti su visais kitais konkurentais. Iš tiesų ieškovės nei pateikė įrodymų, patvirtinančių, kad suteikus ginčijamą valstybės pagalbą jos patyrė tikrą ir realią žalą, nei įrodė tiesioginį priežastinį ryšį tarp suteiktos pagalbos ir jų galimai patirtos žalos. Priešingai – jos gerokai padidino savo dalį rinkoje ir procentiškai paaugo daugiau, palyginti ne tik su rinka, bet ir su PI grupe.
- 22 Atsakydamos į tai, ieškovės teigia, kad Komisija savo paaiškinimuose neįvertina atskirų rinkų, kuriose veikia PI, struktūros. Taip Komisija parodo, kad ji nesistengė tiksliai apibrėžti atitinkamos rinkos ir neanalizavo, kokią konkrečią įtaką ginčijama pagalba turėjo konkurencijai.

- 23 Primindamos, kad jos su PI konkuravo pirmiausia liberalizuotoje greitųjų siuntų gabenimo rinkoje, ieškovės pabrėžia, kad PI iki 1998 metų užėmė 5 % šios rinkos ir šią dalį ji galėjo gerokai padidinti, įsigydamą iki tol nepriklausomą privačią skubių siuntų gabenimo įmonę SDA. Įvairios Italijoje veikiančios skubių siuntų gabenimo įmonės 1998 metais užėmė šias rinkos dalis: TNT (Nyderlandų paštas) – 21 %, UPS – 15 %, SDA – 9 %, DHL – 8 %, *Executive* – 8 %, *Postacelere* (PI) – 5 %. Taigi Italijos skubių siuntų rinkoje tuo metu buvo galima nesunkiai išskirti tris užsienio įmonių lyderes (TNT, DHL ir UPS), kurios konkuravo su PI ir tuo metu integruota dukterinė įmonė SDA; 2000 metais įmonę *Executive* įsigijo Britanijos paštas. Komisijos nuomonė, kad šiuo atveju yra kalbama apie komercinę veiklą, kuria „gali užsiimti bet kas ir bet kuriuo metu“, neatitinka ekonominės tikrovės.
- 24 Be to, ginčijamas sprendimas grindžiamas aiškiu PI veiklos sričių atskyrimu. Ginčijamo sprendimo 116 ir 117 konstatuojamosiose dalyse Komisija nagrinėja PI veiklą finansų ir bankininkystės sektoriuose bei konstatuoja, kad PI taip pat konkuruoja su daugeliu savo šalies ir užsienio bankų bei finansų įstaigų; šiame kontekste Komisija konkrečių konkurentų neįvardija. Tačiau ginčijamo sprendimo 115 konstatuojamojoje dalyje Komisija nagrinėja tuo metu liberalizuotas paslaugas Italijos pašto rinkoje, būtent greitųjų pasiuntinių, siuntų pristatymo verslo klientams ir logistikos paslaugų, kurias teikia privačios įmonės.
- 25 Šiuo atveju Komisija aiškiai nurodo, kad „kai kurios“ iš šių įmonių „turi savo buveines kitose valstybėse narėse“. Ginčijamo sprendimo 40 nuoroje, kuri nurodoma 115 konstatuojamojoje dalyje, TNT ir DHL yra aiškiai įvardytos kaip „kontroliuojamos užsienio įmonės“. Taigi Komisija detalai nagrinėjo tik kelių pagrindinių Italijos rinkoje veikiančių konkurentų – būtent įmonių TNT ir DHL – padėtį.

- 26 Ieškovių nuomone, toks konkurencinės situacijos apibūdinimas taip pat atitinka Italijos konkurenciją prižiūrinčios institucijos priimamų sprendimų nusistovėjusią praktiką. Ieškovės šiuo atveju nurodo pastarosios institucijos 1998 m. liepos 10 d., 2001 m. vasario 8 d. bei 2002 m. gruodžio 20 d. sprendimus. Paskutiniame iš jų greitųjų paslaugų teikimo rinkos dalyvėmis (atitinkamai nurodant jų užimamą rinkos dalį 2001 metais) įvardytos tik šios įmonės: *Bartolini* – 22,4 %, *PI/SDA* – 21,9 %, *TNT* – 18,5 %, *Executive* – 13,1 %, *DHL* – 6,6 %, *UPS* – 3,6 %, *Rinaldo Rinaldi* – 2,9 %
- 27 20 % bendrovės *Bartolini* kapitalo priklauso *PI*, o *Bartolini* ir *SDA* yra susitarusios dėl strateginės partnerystės. Todėl rinkos situacija yra palyginti stabili ta prasme, kad daugiau kaip ketverius metus Italijos konkurenciją prižiūrinti institucija identifikuoja aiškiai išskiriamą ir individualizuojamą įmonių, tarpusavyje konkuruojančių Italijos greitojo pašto paslaugų rinkoje, grupę. *DHL* visuose trijuose sprendimuose yra apibūdinta kaip rimta *PI* konkurentė.
- 28 Ieškovių manymu, Komisija negali joms priekaištauti dėl to, kad jos šiame teisiniame procese remiasi tais argumentais, kuriuos privalėjo pareikšti Komisijai per administracinę procedūrą. Iš tiesų esminiai ieškinio pagrindai paremti būtent esminiais skirtumais tarp ginčijamo sprendimo ir sprendimo dėl *DP*. Tačiau pastarasis sprendimas buvo priimtas jau praėjus trims mėnesiams po šioje byloje ginčijamo sprendimo priėmimo, todėl ieškovės nebūtų galėjusios Pirmosios instancijos teismui išdėstytų argumentų pateikti vykstant administracinei procedūrai, kuri baigėsi ginčijamo sprendimo priėmimu.
- 29 Pasisakydamos dėl *PI* įstojimo į bylą paaiškinimo, ieškovės nurodo, kad jos neprivalo surašyti ieškinio, susijusio su visomis ginčijamame sprendime nurodytomis rinkomis, kad pagrįstų savo teisę pareikšti ieškinį. Jos ginčija tik tą sprendimo dalį, kuri yra susijusi su greitųjų pasiuntinių paslaugų rinka. Šioje rinkoje jos priklauso lengvai individualizuojamai „lyderių grupei“, kurią sudaro trys užsienio įmonės. Bet

kuriuo atveju vien tik PI suteikta pagalba, be jokios abejonės, daro neigiamą įtaką šią pagalbą gavusios įmonės tiesioginio konkurento – būtent DHL – padėčiai rinkoje. Didesnis ieškovių augimas nagrinėjamoje rinkoje neatima iš jų teisės pareikšti ieškinio.

- 30 Galiausiai šalys diskutuoja apie šių Pirmosios instancijos teismo sprendimų reikšmingumą sprendimui šiame teisiniame ginče priimti: 1995 m. balandžio 27 d. Sprendimo *AAC ir kt. prieš Komisiją* (T-442/93, Rink. p. II-1329), 1995 m. balandžio 27 d. Sprendimo *ASPEC ir kt. prieš Komisiją* (T-435/93, Rink. p. II-1281), 1996 m. spalio 22 d. Sprendimo *Skibsværftsforeningen ir kt. prieš Komisiją* (T-266/94, Rink. p. II-1399), 1997 m. lapkričio 5 d. Sprendimo *Ducros prieš Komisiją* (T-149/95, Rink. p. II-2031), 1998 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *BP Chemicals prieš Komisiją* (T-11/95, Rink. p. II-3235) ir 2002 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum prieš Komisiją* (T-114/00, Rink. p. II-5121).

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 31 Kadangi ginčijamas sprendimas nėra skirtas ieškovėms, pateiktas ieškinys gali būti pripažintas priimtiniu pagal EB 230 straipsnio ketvirtą pastraipą tik tada, kai jis yra tiesiogiai ir konkrečiai su jomis susijęs.
- 32 Tai, kad ginčijamas sprendimas yra tiesiogiai su ieškovėmis susijęs, išplaukia iš to, kad jis šioms sukelia tiesiogines pasekmes, kadangi jame tam tikri mokėjimai nepriskiriami valstybės pagalbai (žr. t. p. minėto sprendimo *Ducros prieš Komisiją* 32 punktą).

- 33 Sprendžiant klausimą dėl sprendimo individualaus taikymo ieškovių atžvilgiu pasakytina, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką nesantis sprendimo adresatu asmuo gali teigti, jog sprendimas yra konkrečiai su juo susijęs tik tuo atveju, kai dėl tam tikrų individualių savybių arba dėl ypatingų aplinkybių, kurios jį išskiria iš kitų asmenų, sprendimas jį paveikia ir todėl individualizuoja panašiai kaip adresatą (žr. 1963 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Plaumann prieš Komisiją*, 25/62, Rink. p. 197, 223 ir minėto sprendimo *BP Chemicals prieš Komisiją* 71 punktą).
- 34 Kadangi ginčijamas sprendimas buvo priimtas užbaigus formalaus tyrimo procesą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį, reikėtų priminti, kad pagal teismų praktiką toks sprendimas laikomas konkrečiai su įmonėmis susijusiu tuomet, kai jos inicijavo skundą, kuris buvo pagrindas pradėti procesą, ir kai jos pateikė pastabas, nulėmusias proceso eigą, jeigu ginčijamo sprendimo objektu esanti pagalba esminiai įtakojo jų padėtį rinkoje (1986 m. sausio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Cofaz ir kt. prieš Komisiją*, 169/84, Rink. p. 391, 24 ir 25 punktai bei minėto sprendimo *BP Chemicals prieš Komisiją* 72 punktas).
- 35 Nagrinėjamoje byloje nėra nurodytoje teismų praktikoje nustatytų sąlygų, nes nė viena iš ieškovių neinicijavo administracinės procedūros Komisijoje ir jos metu nepateikė pastabų, kurios būtų galėjusios nulemti procedūros eigą.
- 36 Tačiau netgi aktyviai nedalyvavusi Komisijos vykdytoje administracinėje procedūroje, įmonė gali ir kitaip įrodyti, kad šis sprendimas yra konkrečiai su ja susijęs (minėto sprendimo *BP Chemicals prieš Komisiją* 72 punktas ir jame nurodyta teismų praktika), tačiau ji bet kuriuo atveju turi įrodyti, jog priemonė, kuriai buvo pritarta ginčijamame sprendime, galėjo daryti esminę įtaką jos padėčiai atitinkamoje rinkoje.

- 37 Tokia esmine įtaka nelaikytina vien ta aplinkybė, kad ginčijamas sprendimas galėjo paveikti atitinkamoje rinkoje egzistuojančius konkurencijos santykius ir kad atitinkama įmonė kažkoku būdu konkuravo su ta įmone, kuriai kaip ginčijamo sprendimo rezultatas buvo suteikta pagalba (žr. šiuo klausimu 1969 m. gruodžio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Eridania ir kt. prieš Komisiją*, 10/68 ir 18/68, Rink. p. 459 7 punktą). Taigi įmonei nepakanka remtis vien argumentu, kad ji konkuruoja su įmone, kuriai skirta nagrinėjama priemonė, tačiau, be to, ji turi įrodyti ir poveikio jos padėčiai rinkoje dydį (žr. šiuo klausimu 2000 m. gegužės 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Comité d'entreprise de la Société française de production ir kt. prieš Komisiją*, C-106/98 P, Rink. p. I-3659, 40 ir 41 punktus).
- 38 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad ieškovės nepateikė jokių įrodymų, galinčių patvirtinti DP grupei priklausančių bendrovių *Deutsche Post Srl*, *Deutsche Post Global Mail GmbH* ir *Danzas Italia SpA* konkurencinės situacijos Italijos pašto paslaugų rinkoje ypatumą.
- 39 Norint įrodyti žymų ieškovės DHL konkurencinių pozicijų pablogėjimą, nepakanka fakto, kad ji yra nurodyta ginčijamo sprendimo 40 išnašoje. Iš tiesų šioje vietoje Komisija tik nurodo, kad Italijos pašto paslaugų rinkoje vyko „tam tikra konkurencija“ ir kad įvairias paslaugas „Italijoje teikė privačios įmonės, iš kurių kelios savo buveines turėjo kitose valstybėse narėse“; būtent šiame kontekste Komisija nurodo, kad „kontroliuojamomis užsienio įmonėmis gali būti įvardytos įmonės TNT ir DHL“. Ši frazė neleidžia daryti išvados, kad ginčijamu sprendimu PI skirtos priemonės gerokai įtakoją DHL padėtį rinkoje.
- 40 Tačiau ieškovės tvirtina, kad DHL priklauso „lyderių grupei“, kurią sudaro trys užsienio įmonės, kurios skubių siuntų gabenimo rinkoje konkuruoja su PI.

Siekdamos įrodyti individualų sprendimo taikymą DHL atžvilgiu, jos nurodo, kad DHL užimama rinkos dalis 1998 metais sudarė 8 %, 2001 metais – 6,6 %, o PI užimama rinkos dalis tais pačiais metais atitinkamai sudarė 14 % ir 21,9 % (įskaitant SDA, kurios dalininkė yra PI).

- 41 Tačiau, kaip teisingai nurodo PI, rinkoje veikė ir kitos įmonės, kurių dalis rinkoje buvo didesnė už DHL dalį, būtent TNT (1998 m. – 21 %, 2001 m. – 18,5 %), UPS (1998 m. – 15 %), *Executive* (1998 m. – 8 %, 2001 m. – 13,1 %) ir *Bartolini* (2001 m. – 22,4 %). Iš esmės ieškovės nurodė tuos pačius skaičius, papildomai nurodydamos kitų įmonių rinkos dalis (žr. aukščiau 23 ir 26 punktus). Šie duomenys iš esmės negali įrodyti, kad priėmus ginčijamą sprendimą, DHL konkurencinei padėčiai buvo padaryta esminė įtaka, palyginti su kitais PI konkurentais.

- 42 Be to, iš PI pateiktų duomenų apie Italijos greitųjų pasiuntinių paslaugų rinkos raidą išplaukia, kad DHL nuo 1994 iki 1999 metų kasmet augo (23,9 %), viršydama rinkos apyvartos augimą (12,1 %); taip pat nuo 1998 iki 2001 metų ji didino savo apyvartą ir dalį rinkoje bei pasiekė metinį augimą (20,3 %), viršijantį rinkos augimą (11,6 %) ir netgi augimą, pasiektą PI grupės, perėmus SDA (17,7 %).

- 43 Atsakydamos į šį konkretų su DHL situacija susijusį argumentą, ieškovės prieštaravo bendrai nurodydamos, kad „vien tiesioginiam konkurentui suteikta pagalba, be

jokios abejonės, daro neigiamą įtaką šią pagalbą gavusios įmonės tiesioginio konkurento padėčiai rinkoje“ (neoficialus vertimas). Jos priduria, kad didėjantis jų augimas rinkoje „neatima teisės pareikšti ieškinio, tačiau priešingai – pabrėžia ypatingą jų padėtį rinkoje ir iš to išplaukiančią teisę pareikšti ieškinį siekiant Italijos valstybei sutrukdyti priimti konkurentams naudingas rinką iškraipiančias priemones“ (neoficialus vertimas). Tačiau ieškovės nepateikė jokių konkrečių faktų, įrodančių, kad DHL konkurencinės pozicijos būtų gerokai pagerėjusios tuo atveju, jeigu nebūtų pritarta nagrinėjamoms priemonėms.

- 44 Esant tokioms aplinkybėms, ieškovės neįrodė, kad priemonės, kurioms buvo pritarta ginčijamu sprendimu, galėjo daryti nemenką įtaką jų padėčiai nagrinėjamoje rinkoje. Šiuo atveju nepakako vien to, kad šios priemonės – kaip ir bet kuri kita finansinė priemonė, skirta vienai kuriai įmonei – galėjo kaip nors paveikti šioje rinkoje susiklosčiusius konkurencinius santykius.

- 45 Ši išvada neprieštarauja motyvams, kuriais remdamasis Pirmosios instancijos teismas anksčiau cituotame sprendime *Ducros prieš Komisiją* pripažino priimtiniu ieškinį, kurio pareiškimo aplinkybės, ieškovių nuomone, buvo panašios kaip ir nagrinėjamo atveju. Iš tikrųjų – priešingai nei DP ir DHL, ieškovė *Ducros* pateikė skundą dėl pagalbos, suteiktos vienam iš konkurentų, ir buvo vienintelė administracinėje procedūroje dalyvavusi įmonė (nurodyto sprendimo 35 punktas). Be to, šioje byloje nagrinėta rinka pasižymėjo tuo, kad joje veikiančių įmonių rinkos dalys buvo sunkiai nustatomos (nurodyto sprendimo 38 punktas). Galiausiai *Ducros* skundas ir vėliau pareikštas ieškinys buvo sąlygoti tos aplinkybės, kad *Ducros* ir ginčijamos pagalbos gavėjas dalyvavo tame pačiame paskelbtame paraiškų konkurse, ir sutartis buvo sudaryta ne su *Ducros*, o su valstybės pagalbos gavėju; ši viešoji

sutartis buvo reikšminga *Ducros*, kadangi su ja susijusi *Ducros* apyvarta sudarė didelę *Ducros* metinės apyvartos dalį (nurodyto sprendimo 4, 5 ir 39 punktai). Būtent tokių specifinių požymių, kurie individualizavo *Ducros*, ieškovės šioje byloje ir neturi.

- 46 Kadangi ginčijamas sprendimas buvo priimtas užbaigus formalaus tyrimo procesą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį, ieškovių nuoroda į anksčiau minėtą sprendimą *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum prieš Komisiją* (53 ir 54 punktai), pagal kurią asociacijos pareikštas ieškinys yra priimtinas tik tuo atveju, jeigu keli jos nariai tiesiogiai konkuruoja su ginčijamos pagalbos gavėju, yra netinkamas, kadangi anoje byloje sprendimas buvo priimtas tik užbaigus preliminarų tyrimą. Todėl ieškovės jokių būdu negali remtis teismų praktika, pagal kurią tuo atveju, jeigu Komisija, nepradėjusi formalaus tyrimo proceso, atlikdama preliminarų tyrimą, pripažįsta, kad valstybės suteikta pagalba yra suderinama su bendrąja rinka, laikoma, kad EB 88 straipsnio 2 dalies prasme suinteresuotos šalys, formalaus tyrimo procese pasinaudojusios procesinėmis garantijomis, yra konkrečiai susijusios su tokiu sprendimu (minėto sprendimo *BP Chemicals prieš Komisiją* 82 ir 89 punktai).

- 47 Be to, iš ieškovių nebuvo atimtos EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytos procesinės teisės, kadangi vykstant formaliam tyrimo procesui Komisija nustatyta tvarka suinteresuotų šalių paprašė pareikšti savo pastabas. Nepaisant dviejų šiuo klausimu – 1998 m. lapkričio 27 d. (OL C 367, p. 5) ir 1999 m. vasario 3 d. (OL C 28, p. 5) – *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* paskelbtų kvietimų, ieškovės šiame procese nedalyvavo. Galiausiai vien tos aplinkybės, kad ieškovės anksčiau nurodytos normos prasme yra suinteresuotosios šalys, neužtenka jas individualizuoti panašiai kaip ginčijamo sprendimo adresatą (minėto sprendimo *BP Chemicals prieš Komisiją* 73 punktas).

- 48 Iš viso to, kas pasakyta, išplaukia, kad ieškovės nesugebėjo įrodyti, jog ginčijamas sprendimas yra konkrečiai su jomis susijęs, t. y., palyginti su kitais rinkos dalyviais, jas paveikia ypatingai, tarsi jos būtų ginčijamo sprendimo adresatai.
- 49 Iš to išplaukia, kad ieškinys atmestinas kaip nepriimtinas nepatikrinus, ar ieškovės turi teisės saugomą interesą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 50 Pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovės pralaimėjo bylą, jos turi padengti Komisijos išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus bei savo išlaidas. Kadangi PI prašė priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas, ieškovės papildomai turi padengti ir šios į bylą įstojusios šalies bylinėjimosi išlaidas.
- 51 Pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą į bylą įstojančios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas. Todėl Italijos Respublika pati padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija)

nutaria:

1. Atmesti ieškinį kaip nepriimtina.
2. Ieškovės padengia savo, Komisijos ir įmonės *Poste Italiane SpA* bylinėjimosi išlaidas. Italijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Priimta 2004 m. gegužės 27 d. Liuksemburge.

Sekretorius

H. Jung

Pirmininkas

J. Pirrung